

Onze recensenten delen elke dag sterren uit aan de nieuwste boeken, films, muziek en voorstellingen.

PODIUM

Schouwburgen met rode pluche, op locatie diep in de duinen of ergens te velde. Theater is een veelheid aan dingen en journalist Magali Degrande duikelt er graag in onder, spit ze uit en laat je weten wat dat met haar doet.

MUZIEK

Journalist Stef Vanwoensel leeft tussen mensen, muziek, beelden, letters en toch weer mensen. Hij is eeuwig verscheurd tussen de liefde voor de klassiekers en de zucht naar nieuwe ontdekkingen. Erover schrijven, helpt.

Actrice Sara De Bosschere maakt zelfdoding bespreekbaar

Al jaren ligt '4.48', de laatste theatertekst van de Britse toneelschrijfster Sarah Kane, op het schap van Sara De Bosschere – actrice bij De Roovers. Het is geen stuk om even tussendoor te spelen: de tekst wordt door velen als zelfmoordbrief gezien, aangezien Kane kort na het schrijven een overdosis nam, en hij ligt zwaar op de hand. Maar De Bosschere speelt de mens die het leven moe is overtuigend en pakkend. *MAGALI DEGRANDE*

Helaas speelt ze uit ervaring

P '4.48'
Van: De Roovers en Kunst/Werkt
Speelt in het najaar nog in Antwerpen en Brussel
Tickets via deroovers.be
★★★★☆

Het leven kan wreed zijn: Sarah Kane werd aanvankelijk nauwelijks serieus genomen, maar intussen geldt de Britse als een van de meest invloedrijke toneelschrijvers van de twintigste eeuw. Haar laatste voorstelling, waarin ze haar eigen psychische toestand beschrijft, zag ze zelf nooit in première gaan. Ze nam een overdosis pillen, overleefde dat, en hing zich vervolgens op in de toiletten van King's College Hospital in Londen, toen ze even kon ontsnappen aan de aandacht van het medisch personeel. Tragisch, maar overduidelijk een beslissing die niet meer gekeerd kon worden.

Voor De Bosschere, die zelf ook twee mensen uit haar directe omgeving verloor aan zelfdoding, is dit ook een persoonlijk relaas. Waar ze intussen nét genoeg afstand van kan nemen, om de tekst

te spelen. Iets wat lukt, omdat ze de monoloog ook niet ziet als een zelfmoordbrief. Deze tekst is eerder een bundeling van reflecties over het leven, over eindigheid en verlies, die herkenbaarheid opzoekt: want voelen we ons niet allemaal wel eens ontzet, ontworteld of ontlichaamd?

Wreed, maar mooi

Na een lange beschrijving van een soort vormeloze mentale staat is het bijna een opluchting als De Bosschere Kane's medische rapport bovenhaalt. Droog en concreet: een resem pillen die rust brachten, veel andere soorten medicatie die om uiteenlopende redenen niet aansloegen. Het toont echt hoe bodemloos de put was waarin Kane zat.

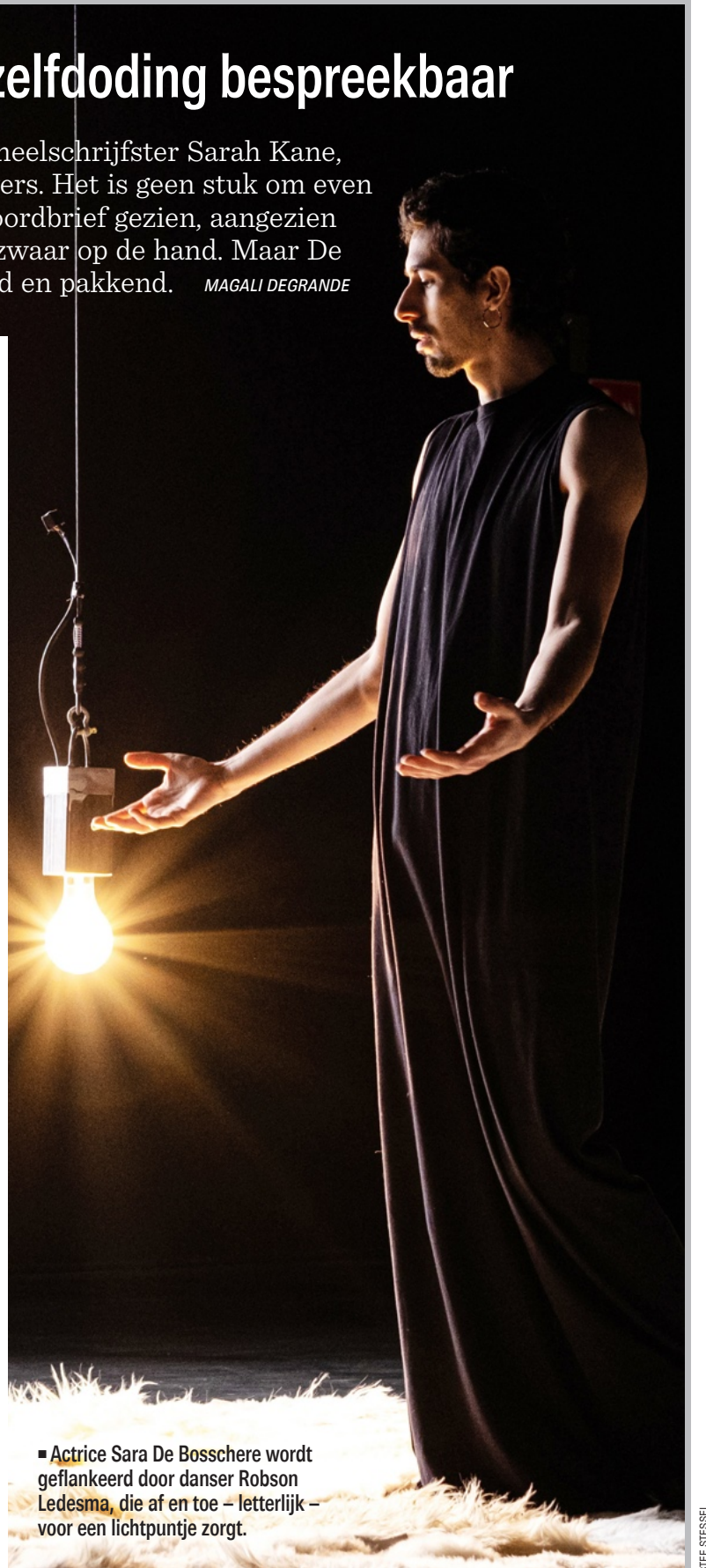
De Bosschere staat ook niet alleen op het podium, dat helpt. Ze wordt geflankeerd door danser Robson Ledesma, die beweegt waar zij vastzit. Mooie aanvulling, zeker als hij later onvermijdelijk ook De Bosscheres personage benadert met een zwarte kap op het hoofd.

Wreed, maar ook mooi: de redding van de waanzin, die haar volledig opvreet.

In het decor zit ook hoop: het schapenvel op het podium staat voor zachtheid, mildheid misschien. Voor de ander, voor de wereld, en in de eerste plaats voor zichzelf. De gordijnen rondom, kunnen elk moment weer opengaan als de mist rond het hoofd zou zijn verdwenen. Bij Kane is het niet meer gebeurd, maar bij zoveel anderen misschien wel.

Uiteraard doet het brengen van dit stuk ons ook terugdenken aan 'Een pleidooi voor zelfmoord' van Jozefien Mombaerts (première juni 2021). Dat stuk wou zelfmoord in de eerste plaats uit de taboesfeer halen, en hoewel het er in deze 4.48 minder duidelijk op ligt, is het toch ook dat: ken je iemand in je omgeving voor wie het te donker is geworden: schrik niet, maar luister. Trek de gordijnen open.

Wie vragen heeft rond zelfdoding, kan terecht op de Zelfmoordlijn via het gratis nummer 1813 of op www.zelfmoord1813.be.

Actrice Sara De Bosschere wordt geflankeerd door danser Robson Ledesma, die af en toe – letterlijk – voor een lichtpuntje zorgt.

Erwtjes en wortelen

M 'Moving on skiffle'
Van Morrison
Exile, nu uit
★★★★☆

muziekvariant die een eeuw geleden – met New Orleans als brandpunt – elementen van jazz, blues en folk verzoende in songs die leunden op een heel aardas instrumentarium waarbij het keukengerie niet werd gespaard. Morrison trekt songs die hem altijd inspireerden naar zich toe, laat zijn livemuzikanten hun gang gaan, maar drukt met zijn

saxofoon en stem een eigen stempel.

Wat Van Morrison ook doet, soul is nooit veraf: het maakt ook hier het voornaamste verschil tussen de originele, vaak vergeten versies, en wat je op *Moving on skiffle* hoort. Het album is als een bezoek aan de norse opa die voor een keertje niet begint te zeuren over de verloedering van de buurt, maar warme herinneringen ophaalt. Dat de verhalen wat lang duren – 23 songs, goed anderhalf uur – en je daarbij opnieuw rosbief en krokettes met erwten en wortelen krijgt geserveerd, doet er dan al niet meer toe.

(Stef Vanwoensel)

HET GP RACE PUZZELBOEK

Puzzels voor de échte formule 1-fan

NU TE KOOP

Denksport®

Verkrijgbaar in de winkel en op www.denksport.com